

търчалъ до Адската Долина (Джендемъ-Деро), дѣто гора съ гора почти се срѣщатъ, а не могатъ да се цѣлунатъ. Тукъ мечката, исправена на два крака, бързала къмъ берлогата си. Стефанъ се прицѣлилъ, спусналъ петела на шишинето, барутътъ пламналъ и куршумътъ ударилъ мечката подъ сърдцето, но сърдцето не пробилъ. Мечката захванала да реве; Стефанъ отъ коня и така ловко я мушналъ съ милошовскійтъ ятаганъ, щото разрѣзалъ сърдцето прѣзъ срѣдата. Мечката се грухнала на земята, той я одралъ, натикалъ мършата въ пропастъта, мѣтналъ се на Сивка съ кожата и прѣпусналъ напрѣдъ вѣтара, и до-търчалъ дома си, като испрѣварилъ вѣтара. Сотирскійтъ народъ изгубилъ диритъ и нищо не намѣрилъ. Захванали тогава тѣ да говорятъ по-между си, че това не било мечката отъ Кушъ-Бунаръ, а мечката отъ пещерата; старецътъ само се подсмивалъ подъ мустакъ.

— Поплювковци, май съ поплювковци, нито единъ съ тѣхъ не може и да си помисли да бѣде хайдутинъ, развѣ противъ такива, каквито сж тѣ самитѣ. Ако да не бѣхх монѣ сто и единадесетъ години—защото очитѣ ми сж още острогледни и ржката вѣрна, и Сивко пѣргавъ—ако станѣше нужда можахъ да бѣдх и хайдутинъ и юнакъ.

Стефанъ заповѣда да донесхтъ мечешката кожа и я хвърли като подарѣкъ при краката на сотника.

Всичкитѣ мжжѣ слугуваха при казациѣ и нито единъ отъ тѣхъ не отиде при стоящитѣ подъ караулъ разбойници; тѣ ходѣха съ наведени на долу очи и съ кръстосани на гърди ржцѣ. Но женитѣ излѣзоха изъ кжщи; като се навеждаха и кривяха задъ плетилата и оградитѣ, тѣ отидоха да поделуматъ разговоритѣ на хайдутитѣ съ казациѣ, въ случай ако между тѣхъ се захванаше бесѣда.

Голѣмийтъ огънь гори и свѣти силно, като че ли дразни мѣсечината: нейната свѣтлина е блѣдна и студена, а огънътъ пламти свѣтло и горѣщо. Димътъ се издига високо надъ искритѣ и надъ пламцатѣ, и лѣти къмъ мѣсецътъ за да го постоили. Около огънътъ, полусѣдишкомъ, полулѣжешкомъ, сж расположиха вързанитѣ хайду-